

Gabriel García Márquez

AUGUSZTUSBAN TALÁLKOZUNK

Székács Vera fordítása

Augusztus 16-án, pénteken újra ellátogatott a szigetre; a délután kétórás komphajóval érkezett. Skót kockás blúz és farmernadrág volt rajta, meztelen lábán lapos sarkú papucsipő, kezében selyemesernyő és egyetlen csomagja, egy strandtáska. A mólónál várakozó taxikhoz érve egyenesen odament egy ódon, salétrom ette batárhoz. A sofőr régi ismerősként üdvözölte, és zötykölődő autóján átvitte a bennszülöttek faluján, melynek nádból és sárból tapasztott pálmatezős kunyhói és fehér homokba rótt utcái ott húzódtak az izzó tenger mellett. Valóságos bakugrásokat kellett tennie, hogy kikerülje az egykedvűen ácsorgó disznókat meg a meztelen gyerekeket, akik torreadoros mozdulatokkal vetették magukat a kocsni elé. A falut elhagyva egy királypálmákkal szegélyezett fasorba értek, melynek két oldalán már a strandok és a szállodák sorakoztak, a nyílt tenger és egy kék kócsagokkal benépesített belső tó közt. A legrégebb és legszerényebb szálloda előtt állt meg vele.

A portás, a tóra néző egyetlen emeleti szoba kulcsával, már várta. Négy ugrással fönt termett az emeleten, és belépett a rovarirtó szertől bűzlő, sivár szobába, melyet szinte teljesen betöltött a hatalmas dupla ágy. Kivett a strandtáskájából egy műbőr neszesszert meg egy izgalmas könyvet, amiből elefántcsont könyvjelző állt ki, és az éjjeliszekrényre tette. Kivette a rózsaszín hálóingét, és a párna alá tette. Kivett egy nyomott mintás, egyenlítői madaraktól tarkálló selyemkendőt, egy rövid ujjú fehér blúzt meg egy pár ócska teniszcipőt, és bement a fürdőszobába.

Mielőtt rendbe szedte magát, levetette skót kockás blúzáit, lehúzta a jegygyűrűjét meg a jobb csuklóján viselt férfikarórát, és gyors mozdulatokkal vizet paskolt az arcára, hogy lemossa az út porát és kikergesse szeméből a délutáni álmoságot. Miután megtörölte az arcát, néhányszor megemelte a tükör előtt a mellét, mely a két szülés és a közeledő öregség ellenére is kerek volt és feszes. A tenyere élével hátrahúzta az arcbőrét, hogy lássa, milyen volt fiatalon; kínai szemű, lelapított orrú, duzzadó ajkú álarca nézett vissza rá. A nyakán lévő első ráncokon, melyeken nem lehetett segíteni, átsiklott a tekintete, viszont hibátlan fogsorán, melyet a hajón elfogyasztott ebéd után jól megmosott, hosszan elidőzött. A dezodor gömbjével bedörzsölte frissen borotvált hónalját, és felvette a tiszta pamutblúzt, melynek zsebén ott volt hímzett monogramja: AMB. Kikefélté vállig érő indián haját, és a madaras kendővel lófarokba kötötte. Végül a rúzs helyett használt vazelinos rúddal bekente az ajkát, megnyalta a mutatóujját, és kisímitotta vékony szemöldökét, egy-egy csepp fanyar parfümöt tett a füle mögé, aztán korosodó családnyarcával belenézett a tükörbe. Bőre, melyen lehetetleni festék sem volt, nem hatott rosszul a maga természetes színével, topázzsinú szeme pedig kortalanul fénylett a sötét, portugál szemhéj alatt. Alaposan, kegyetlenül szemügyre vette magát, és majdnem olyan jó benyomást tett magára, mint amilyen jól érezte magát. Csak akkor vette észre, hogy milyen későre jár, amikor felhúzta a jegygyűrűjét, és felcsatolta az óráját: öt perc múlva hat. De még hagyott egy percet a nosztalgiára, és elnézegette a tó fölött terjengő forró párában mozdulatlanul sikló kócsagokat. A ten-

ger felől gomolygó fekete felhők arra figyelmeztették, hogy jó lesz magával vinni az esernyőjét.

A taxi a kapu előtt álló banáncserjék árnyékában várta. Elindultak a pálmafák alatt, egy üres térségig mentek, ahol megszakadt a szállodasor, és kis szabadtéri piac ütött tanyát; egy virágáros pultja előtt álltak meg. A nagy néger asszony, aki egy nyugágyban aludta délutáni álmát, felriadt a kocsi zajára, ráismert a hátsó ülésen ülő nőre, és lelkenedezve adta át neki az aznap reggel megrendelt gladióluszcsokrot. A taxi néhány utcasarokkal odébb rákanyarodott egy szinte járhatatlan ösvényre, amely hegyes kövek közt kapaszkodott föl a dombra. A hőségtől megritkult levegőben jól ki lehetett venni a turistaöböl jachtjait, a távolodó komphajót, a város messzi körvonalait a láthatár párákódében és a Karib-tenger hatalmas víztükrét.

A domb tetején a szegények sívár temetője terült el. Könnyedén ki tudta nyitni a rozsdás kaput, és a gladióluszcsokorral elindult az ösvényen a gazzal benőtt sírhantok, elszórt koporsómaradványok és napszitta csontok közt. A sírok mind egyformának látszottak az elhagyott temetőben, melynek közepén egy ceiba-fa állt messzire nyúló ágaival. Az éles kavicsok szúrták a lábát az átforrósodott gumitalpon keresztül, és a tűző nap az ernyő selymén át is égetett. A bozótból iguana bukkant elő, megtorpant előtte, egy pillanatra rámeredt, majd gyorsan kereket oldott.

Három sírt pucolt ki a gatzól, izzasztó és kimerítő munkával, mire rátalált az elsárgult márványlapra, amelyen anyja neve állt és halálának huszonkilenc évvel azelőtti dátuma. Mindig elmesélte neki az otthoni híreket, az esküvője előtt is beavatta a bizalmas részletekbe, hogy segítsen eldönteni: férjhez menjen-e vagy sem, és néhány napra rá úgy érezte, hogy egy álom bölcs és félreérthetetlen sugallatában meg is jött a válasz. Akkor is valami hasonló történt vele, amikor a fia egy közlekedési baleset következtében két héten át élet és halál közt lebegett, csak akkor nem álmában kapta meg a választ, hanem egy véletlen beszélgetés során, egy asszonytól, aki minden ok nélkül megszólította a piacon. Nem volt babonás, racionális alapon jutott arra a meggyőződésre, hogy anyjával való teljes azonosulása annak halála után sem szűnt meg. Úgyhogy feltette neki az az évi kérdéseket, lerakta a csokrot a sírra, és abban a biztos hitben hagyta el a temetőt, hogy egy napon, amikor majd a legkevésbé várja, megkap minden választ.

A feladatot ezzel végre is hajtotta: huszonnyolc éven át minden augusztus 16-án megtette az utat ugyanabban az órában ugyanabba a szállodaszobába ugyanazzal a taxival ugyanahhoz a virágáruhoz, aztán a perzselő napfényben ugyanabba a helybeli temetőbe, hogy egy friss gladióluszcsokrot tegyen az anyja sírjára. Ettől a perctől fogva másnap reggel kilencig, a komphajó indulásáig nem volt semmi dolga.

Ana Magdalena Bachnak hívták, ötvenkét éves volt, és huszonhárom éve élt harmonikus házasságban egy férfival, aki szerette, és akihez úgy ment hozzá, hogy nem fejezte be az egyetemet, szűz volt, és korábban nem járt senki mással. Apja zenetanár volt, nyolcvankét éves fővel még mindig a Megyei Konzervatórium igazgatója, anyja pedig egy Montessori-módszerű elemi iskola híres tanítónője, aki érdemei ellenére sem akart több lenni ennél.

Ana Magdalena tőle örökölte szép sárga szemét, a szűkszávúság erényét és azt a képességét, hogy erős egyéniségét bölcsen elpalástolja. Azt a kívánságát, hogy a szigeten temessék el, három nappal a halála előtt közölte velük. Ana Magdalena szeretett volna már az első út során mellette lenni, de ezt senki sem tartotta helyesnek, mivel ő maga sem hitte, hogy túlélne a megrázkódtatást. Az első évfordulón aztán az apja elvitte magával a szigetre, hogy lerakják a sírra a márványlapot, amivel tartoztak neki.

Ana Magdalena rémülten tette meg a négyórás utat a szüntelenül háborgó tengeren, egy keskeny kenuban, amiből csak úgy kilógatták a motort. De aztán elbűvölte a finom, aransárga homokkal borított tengerpart, melyen túl máris az őserdő kezdődött, elbűvölte a madarak éktelen csivitelése és a kócsagok kísérteties röpködése a belső tó sima tükre fölött. A nyomor viszont, ami a faluban fogadta, ahol a szabad ég alatt kellett aludniuk, két kókuszpálma közé fellógatott függőágyon, megdöbbenette, akárcsak a sok nyomorék néger halász, akiknek az idő előtt felrobbant dinamitrudak szakították le a karját. De amikor a temető felső részéből megpillantotta az alatta tündöklő világot, megértette az anyját. Akkor határozta el, hogy amíg csak él, minden évben hoz neki egy csokor virágot.

Augusztus az év legmelegebb hónapja és a felhőszakadások időszaka volt, de ő ezt a legszemélyesebb kötelességének tekintette, amit soha nem mulaszthat el, és amit mindig egyedül kell teljesítenie. Ez volt az egyetlen feltétel, amit a házasságuk előtt megszabott a férjének, az pedig volt olyan okos, hogy tudja: Ana Magdalena ezen a ponton nem enged.

Így hát Ana Magdalena évről évre látta, hogyan nőnek ki a földből a turistaszállók üvegfalai, az indiánkenuk helyett motorcsónakokra szállt, majd azok helyett komphajóra, és úgy gondolta, minden oka megvan rá, hogy a falu legöregebb bennszülöttjének tekintse magát.

Aznap délután, amikor visszaért a szállodába, egy szál csipkebugyiban leheveredett az ágyra, és tovább olvasta az útközben elkezdett könyvet. Az eredeti *Drakula* volt, Bram Stokertől. Mindig is sokat olvasott. Mélyen elmerült mindenben, amit szeretett, legszívesebben kisregényekben, mindenféle fajtában, mint a *Lazarillo de Tormes*, *Az öreg halász és a tenger*, a *Közöny*. Az utóbbi években, ötven felé közeledve, a fantasztikus regényeket falta.

Drakula az elejétől fogva lenyűgözte, de aznap délután elkábította a mennyezetről lógó ventilátor állandó zúgása, és a könyvet a mellére ejtve elaludt. Már sötét volt, amikor két óra múlva felébredt verejtékben úszva, rosszkedvűen és farkaséhesen.

Nem ez volt az első eset a hosszú évek alatt. A szálloda presszója este tízig nyitva tartott, és már jó néhányszor előfordult, hogy csak az esti elalvás előtt ment le bekapni valamit. Feltűnt neki, hogy több vendég van, mint máskor, és a pincér is mintha új lett volna. A biztonság kedvéért rendelt egy sonkás és sajtos szendvicset piritott kenyérrrel, és egy tejeskávét. Amíg várta, hogy kihozzák, észrevette, hogy ugyanazok az idős vendégek ülnek körülötte, mint akkor, amikor még ez volt az egyetlen szálloda a tengerparton, vagy az olyan kispénzüek, mint ő maga. Egy mulatt lány divatos bolerókat énekelt, és ugyanaz az Agustín Romero kísérte bravúrosan és mély átéléssel, csak már öregen és vakon, aki a szállodaavató ünnepségen játszott, ugyanazon a rövid zongorán.

Gyorsan megvacsorázott, szégyellve magát, amiért egyedül eszik, de jó volt elmerülni a zenében, mely lágy volt és kellemes, és a lány tudott énekelni. Amikor felocsúdott, már csak három pár ült elszórva a teremben, szemközt vele pedig egy elegáns férfi; nem is látta, mikor jött be. Fehér lenvászon öltöny volt rajta, ahogy az apja idejében öltözködtek, haja szürkült, és olyan hegyes bajsza volt, mint egy muskétásnak. Az asztalán egy üveg pálinka állt, félig kiivott pohárral, és úgy ült ott, mint akinek a világon nincs senkije.

A zongorán felhangzott egy boleró, Debussy *Holdfényének* egész ügyes átírata, és a mulatt lány szívhezszóloán énekelni kezdett. Ana Magdalena úgy elérzékenyült, hogy

rendelt egy gint szódával és jéggel, az egyetlen szeszes italt, amit olykor megengedett magának, és ami nem is fogott ki rajta. Kettesben szokta iszogatni a férjével, aki szívesen ivott, ha volt hozzá társasága, és aki egy titkos szerető cinkos udvariasságával töltött neki.

Már az első kortytól kezdve más lett a világ. Ana Magdalena jól érezte magát, hetyke lett és vidám, úgy érezte, bármire képes lenne, és hogy a zene és az alkohol szent keveréke meg is szépíti. Azt hitte, hogy a szemközti asztalnál ülő férfi észre se vette, de amikor az első korty gin után másodszor is odanézett, elkapta a férfi tekintetét. A férfi elpirult. Ő mélyen a szemébe nézett, mire a férfi türelmetlenül a zsebórájára pillantott, aztán az ajtó felé lesett, majd újabb pohár pálinkát töltött magának meglehetősen zavarban, mert tudta, hogy ő könnyörtelenül nézi. Aztán felnézett, egyenesen Ana Magdalena szemébe. Ő fesztelenül rámosolygott, mire a férfi köszönésképpen enyhén megbiccentette a fejét. Ekkor Ana Magdalena felállt, odament az asztalához, és egy férfias huszárvágással megtámadta:

– Meghívhatom egy pohár italra?

A férfit mintha villámcsapás érte volna.

– Megtiszteltetésnek venném – mondta.

– Annyi is elég lenne, ha örömmel venné – mondta ő.

Közben már le is ült az asztalához, és töltött neki, aztán magának is. Olyan ügyesen és olyan stílusosan csinálta, hogy a férfi nem tudta elvenni tőle az üveget és megelőzni. Egészségére, mondta a férfinak. Az átvette a hangot, és mindketten egy hajtásra kiitták a pálinkát. A férfi félre nyelt, rázkódó testtel köhögte fel az italt, és könnybe lábadt a szeme. Előhúzta patyolatfehér, levendulaillatú zsebkendőjét, és a könnyein át nézte őt. Mindketten hallgattak egy darabig, amíg a férfi megtörölte a szemét, és visszanyerte a hangját. Ana Magdalena egy újabb kérdéssel folytatta a rohamot.

– Biztos, hogy már nem jön senki?

– Nem jön – mondta a férfi minden logikát mellőzve. – Üzleti ügyben jött volna, de már nem jön.

Ana Magdalena szándékosan hitetlenkedő hangon kérdezte: Üzleti ügyben? Mire azt a férfiválaszt kapta, amit nem azért mondanak, hogy a másik el is higgye: Másra már nem vagyok jó. Ő pedig tőle teljesen idegen, de szándékosan közönséges stílusban vágott vissza:

– Odahaza talán nem.

És ügyes kézzel tovább terelte a férfit. Megpróbálta kitalálni a korát, de egy évvel többnek nézte: negyvenhatnak. A kiejtése alapján megpróbálta kitalálni, hogy melyik országba való, de három próbálkozásra sem sikerült ráhibáznia. Megpróbálta kitalálni a foglalkozását, de a férfi gyorsan megmondta, hogy általános mérnök, ő meg sejtette, hogy ez csak afféle elterelő hadművelet, nehogy rájöjjön az igazságra.

Azzal folytatta tovább a társalgást, hogy micsoda merészség egy szent Debussy-darabból bolerót írni, de a férfi nem értette. Észre kellett vennie, hogy Ana Magdalena ért a zenéhez, ő viszont csak a *Kék Duna* keringőig jutott el. Ana Magdalena elmesélte neki, hogy a *Drakulát* olvassa. A férfi csak gyerekkorában olvasta, egy ifjúsági változatát, és még most sem értette, hogy lehet az, hogy a gróf kutyává változva szállt le a hajóról a londoni kikötőben. A második pohár után az asszony érezte, hogy a pálinka és a gin egybefolyik valahol a szívében, és vigyáznia kellett, nehogy elveszítse a fejét. Tizenegykor abbamaradt a zene, és csak az ő távozásukra vártak, hogy zárhassanak.

Ekkor már úgy ismerte a férfit, mintha mindig együtt élt volna vele. Tudta, hogy

tiszta, és kifogástalanul öltözködik, erős keze van, mely a körmök természetes fényétől még súlyosabbnak hat. Észrevette, hogy a férfit mennyire feszélyezi az ő sárga szeme, amellyel mereven nézi, és azt is tudta, hogy derék és gyáva ember. Úgy érezte, elég erő van benne, hogy megtegye azt a lépést, amely addig még soha, álmában sem jutott az eszébe, és minden teketória nélkül meg is tette:

– Fölmegyünk?

A férfi kétértelmű meghunyászkodással mondta:

– Nem lakom itt.

De ő meg sem várta, hogy végigmondja. Felállt, és kicsit megrázta a fejét, hogy az alkohol leülepedjen benne, és csillogó szeme még fényesebb lett.

– Én előremegyek, amíg maga fizet – mondta. – Fönn az emeleten, 203-as szoba, a lépcsőtől jobbra. Ne kopogjon, csak jöjjön be.

Ahogy fölment a szobájába, olyan boldog izgalom fogta el, amelyet szüzességének utolsó éjszakája óta nem érzett. Bekapcsolta a mennyezeti ventilátort, de villant nem gyújtott; gyors mozdulatokkal mindent ledobált magáról a sötétben, a ruhák áradatát hagyva maga után az ajtótól a fürdőszobáig. Mikor felgyújtotta a mosdó feletti lámpát, be kellett csuknia a szemét, és nagy levegőt venni, hogy újra egyenletesen lélegezzon és uralkodni tudjon a keze remegésén. Gyorsan megmosta az ágyékát, a hónaljját, a gumitalpú teniszcipőbe befülledt lábujjait, mivel annak ellenére, hogy olyan nagyon megizzadt délután, úgy gondolta, elég lesz, ha csak lefekvés előtt fog lezuhanyozni. Már nem volt ideje arra, hogy fogkefével mossa meg a fogát, így csak rányomott a nyelvére egy kis fogkrémet, és visszament a szobába, ahová most csak a fürdőszoba tükre felől vetült be egy kis ferde fénysugár.

Nem várta meg, hogy vendége benyisson, ő maga nyitotta ki az ajtót, amikor meghallotta a lépteit. A férfi hátrahőkölt: Úristen! De ő nem hagyott neki időt a sötétben. Energikus mozdulatokkal letépte róla a zakót, levette a nyakkendőjét, az ingét, és a válla fölött hátrahajigálta őket a padlóra. Ahogy vetkőztette, erős levendulaillat áradt szét a szobában. A férfi eleinte megpróbált segíteni neki, de ő gátlástalanul és erélyesen megakadályozta. Amikor már derékig meztelenül állt előtte, leültette az ágyra, eléje térdelt, és levette a cipőjét meg a zokniját. A férfi közben kicsatolta az övét, úgyhogy ő már húzta is le a nadrágját, miközben potyogtak belőle a kulcsok, a bankjegyek meg az aprópénz, de egyikük sem törődött vele. Végül az alsónadrágot is lesegítette róla, és megállapította, hogy a szerszáma nem olyan impozáns, mint a férjéé, az egyetlen férfié, akit ismert, de lelkesen ágaskodik.

Semmiféle kezdeményezésre nem adott módot neki. Fölpattant rá, és a lelke mélyéig magába falta, csak magával törődve, mígnem mindketten izzadságban úszva, ki-merülten ernyedtek el. Még mindig a férfin hasalt, némán küszködve feltámadó lelkiismeretével a ventilátor langyos fuvallata és fojtogató zúgása közepette, amikor észrevette, hogy a férfi alig kap levegőt, ahogy ott fekszik alatta keresztre feszítve. Lemászott róla, és elnyúlt mellette az ágyon. A férfi továbbra is mozdulatlanul feküdt, aztán végre levegőt tudott venni, és megkérdezte:

– Miért éppen én?

– Mert olyan férfiasnak látszott – mondta az asszony.

– Egy olyan nőtől, mint maga – mondta a férfi –, ez nagy megtiszteltetés.

– Nocsak – nevetett fel az asszony. – Nem inkább örömeire szolgált?

A férfi nem felelt, és csak feküdtek egymás mellett az éjszaka neszeire fülelve. A szoba kellemesen hatott a tó felől derengő fényben. Hirtelen egy madár szárnyshogása hangzott fel egészen közlelől. A férfi megkérdezte: Mi ez? Ana Magdalena a

kócsagok éjszakai életéről mesélt neki. Miután egy hosszú órán át közömbös dolgokról suttogtak, Ana Magdalena ujjai lassú és óvatos felfedezőútra indultak a férfi mellétől az ágyéka felé. Aztán a lábfejével kitapogatta a lábszárát, és megállapította, hogy az egész testét szőr borítja, de olyan göndör és selymes, mint az áprilisi fű. Aztán a fülére és a nyakára nyomott gyengéd csókokkal élesztgetni kezdte, és, most először, szájon csókolták egymást. Ekkor derült ki, hogy a férfi pompás szerető, aki lassan, sietség nélkül az izgalom legfelső fokára juttatta őt. Meglepte, hogy ennyi gyengédség telik ki azoktól a suta kezektől. Amikor a férfi a szokásos misszionáriusi pózba próbálta irányítani, ellenállt neki, mert attól félt, hogy elhalványul az első alkalommal átélt csoda. De a férfi az erélyhez folyamodott, a maga módján és kedve szerint bánt vele, és boldoggá tette.

Ana Magdalena éjjel két óra után hatalmas mennydörgésre riadt fel, amelybe az egész ház belemeregett, és a szél majdnem kifeszítette az ablak reteszeit. Odaszaladt, hogy jobban bezárja, és egy másik villám fényében megpillantotta a háborgó tavat és az esőn át a láthatáron álló hatalmas holdat meg a viharban levegő híján csapkodó kék kócsagokat.

Ahogy vissza akart menni az ágyhoz, belebotlott elszórt ruhadarabjaikba. A saját holmiját ott hagyta a földön, azzal, hogy majd később fölszedi, de a férfi zakóját a szék támlájára akasztotta, rá az inget és a nyakkendőt, gondosan összehajtotta a nadrágot, hogy ne menjen ki az éle, és rátette a zsebéből kiesett kulcsokat, bicskát és pénzt. A szoba lehűlt a vihartól, úgyhogy felvette rózsaszín hálóingét, amelynek selyme annyira nyers volt, hogy libabőrös lett tőle. A férfi úgy feküdt oldalára fordulva, felhúzott lábbal, mint egy hatalmas árva csecsemő, és az asszonyra ellenállhatatlanul rátört a részvét. Hátról odabújt hozzá, átölelte a derekát, és a csutakos testből kigőzölgő ammóniákpára a lelkéig hatolt. A férfi hördült egyet, aztán horkolni kezdett. Ő is elaludt, de csak rövid időre, mert a ventilátor csendje felébresztette: a villany nem égett, és a szobát csak a tó zölden foszforeszkáló fénye világította meg. A férfi egyenletes füttyögéssel horkolt. Ana Magdalena az ujjai hegyével dobolni kezdett a hátán, csak úgy játékból. A férfi összeresztett, és abbahagyta a horkolást, kimerült jószága pedig éledzni kezdett. Ana Magdalena egy pillanatra elengedte, és lekapta magáról a hálóinget. De amikor visszatért hozzá, már hiába mesterkedett, és rájött, hogy a férfi nem is alszik, csak színleli, nehogy harmadszor is bele kelljen fognia a kockázatos vállalkozásba. Ana Magdalena átgurult az ágy másik felére, újra felhúzta a hálóingét, és mélyen elaludt, háttal a világnak.

Hajnalfelé ébredt fel, önmagától. Egy pillanatig csukott szemmel merengett az ágyon, de még nem merte tudomásul venni, hogy fáj a halántéka, és szájának kellemtelen rézize van attól a szorongó érzéstől, hogy a valóságos életben valami ismeretlen dolog vár rá. A ventilátor zajából tudta, hogy már nincs áramszünet, de a szobában nem is volt sötét, mert beszűrődött a tó hajnali fénye.

Hirtelen, mint a halál villámcsapása, belehasított a brutális felismerés, hogy életében először feküdt le és bujálkodott valakivel, aki nem a férje. Rémulten fordította hátra a fejét, hogy megnézzé azt a férfit, de nem volt ott. A fürdőszobában sem volt. Felgyújtotta a nagy villanyt, és látta, hogy a ruhája sincs ott, viszont az övé, amit éjjel a földre dobott, összehajtva és szinte gyöngéden rá van téve a székre. Most jött rá, hogy semmit sem tud róla, még a nevét sem, és az egész bolond éjszakából nem maradt hátra semmi más, csak az enyhe levendulaillat a vihartól átszellőzött szobában. Csak akkor vette észre, amikor pakolás közben felvette az éjjeliszekrényről a könyvet, hogy a férfi egy húszdollárost csúsztatott be neki a rémregény lapjai közé.